

Arrest

nr. 170 815 van 29 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 juli 2015 dient de verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als partner in een duurzame relatie met een Belgische onderdaan.

Op 24 december 2015 beslist de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) om deze aanvraag te weigeren.

De gemachtigde treft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, hetgeen de eerste bestreden beslissing uitmaakt. Hij treft tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dewelke de tweede bestreden beslissing betreft.

De twee bestreden beslissingen werden gezamenlijk, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 19 januari 2016. Zij zijn als volgt gemotiveerd:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.07.2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot-of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest van betaling van werkloosheid voor van ACV Dienstencentrum Merksem en dit voor de periode van maart tot mei 2015. Voor deze periode betekent dit dat zij een maandelijks inkomen uit werkloosheid geniet van 1134,90 €. Daarnaast legt de referentiepersoon ook een aantal bewijzen voor dat zij solliciteert naar een tewerkstelling alsook een brief van RVA Antwerpen dd 11.05.2015 waarin vermeld staat dat zij voldoende inspanningen levert om in de arbeidsmarkt te worden ingeschakeld. Deze documenten kunnen wel worden aanvaard, maar het inkomen van 1134, 90 € per maand is niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zoals art. 40ter van de wet van 15.12.1980 voorschrijft.

Rekening houdend met het feit dat de armoederisicogrens voor 2 volwassen personen rond 1500 € wordt geschat, voor een koppel met twee kinderen zelfs op 2000 € en dit gezin uit 2 volwassen en 3 minderjarige kinderen bestaat EN de maandelijks huur van de woning 410 € bedraagt, is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast het strikte minimum bedrag dat hier ter beschikking hoort te zijn, alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken “

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat op de vraag van de beide partijen om de kosten van het geding aan de andere partij op te leggen, niet kan worden ingegaan.

2.2. De verzoeker heeft een syntheseseminarie ingediend. In toepassing van artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In de synthesesamenvatting verwijst de verzoeker naar zijn enig middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift waar hij de schending aanvoerde van de artikelen artikel 40ter en 42, §1, 2^e lid van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. De verzoeker vat het middel als volgt samen, waarbij hij tevens repliceert op het verweer in de nota met opmerkingen:

“1. Alhoewel het vanuit objectief standpunt juist is dat het gemiddeld inkomen van de referentiepersoon niet het bedrag bereikt van 120 % van het leefloon, doet verweerder geen concrete individuele behoeftenanalyse maar heeft hij het over de algemene en dus abstracte armoederisicogrens die volgt uit gegevens verstrekt door de Algemene Directie Statistiek van FOD Economie.

Als deze abstracte cijfers gevolgd worden, dan komt verzoeker nooit aan deze bedragen, maar evenmin veel andere personen, Belg of vreemdeling, die zelfs voltijds tewerk gesteld zijn maar slechts een netto loon ontvangen van 1.200 €/maand.

2. Bij een concreter onderzoek blijkt alvast dat verzoeker, noch zijn partner bijkomende steun ontvangen vanwege het OCMW, wat geenszins kan tegengesproken worden door verweerder.

Verweerder heeft een veel te beperkte analyse gedaan en had ook op basis van art. 42§1.2° Vw. alle nuttige of nodige inlichtingen kunnen opvragen, wat niet is gebeurd.

3. Verdergaand op het arrest van het Grondwettelijk Hof dd. 26/09/2013, hierin gevolgd door rechtspraak van de Raad, blijkt dat verweerder deze rechtspraak eigenlijk niet aanvaardt en steeds maar verwijst naar de algemene cijfers inzake de armoederisicogrens.

Dergelijke overweging betreft veeleer een stijlformule dan een concreet onderzoek (zie als voorbeeld het arrest RvV nr. 150.505 dd. 07/08/2015).

NOTA VERWEERDER

Verweerder stelt dat wel degelijk een behoeftenanalyse werd gedaan en verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad dd. 11/12/2015 (de casus betrof een inkomen van de referentiepersoon van 845,44 €/maand).

Het is bovendien niet aan verweerder – die terzake niet de bewijslast heeft – om andere stukken voor te leggen, zoals o.m. het bewijs dat geen OCMW-steun werd gevraagd noch bekomen.

Art. 42§1, lid 2 Vw. houdt geen verplichting in.

REPLIEK VERZOEKER

1. De casus, behandeld door de Raad met zijn arrest dd. 11/12/2015 nr. 158.207 betreft een referentiepersoon die slechts 845 €/maand inkomsten aantoonde, terwijl dit van mevr. Dohouch als referentiepersoon – in onderhavig dossier – 1.134 €/maand bedraagt, zijnde een verschil van bijna 300 €/maand.

Een gemiddeld inkomen van 1.134,90 €/maand is trouwens iets meer dan wat het OCMW uitkeert als leefloon aan een gezin met personen ten laste: 1.111,62 € / maand (nov. 2015)

2. Bovendien is het niet duidelijk in welke zin verweerder rekening heeft gehouden met de huurlast van 410 €/maand.

Het werd enkel vermeld, zonder meer: “... en de maandelijkse huur van de woning 410 € bedraagt”.

De analyse, en dus de conclusie, had hier kunnen of moeten zijn dat verzoeker en mevr. D. een eerder beperkte huur betalen, gelet enerzijds op de samenstelling van hun gezin en anderzijds op de marktprijzen voor huur in het Antwerpse.

Een beperkte huur laat toe in verhouding meer uit te geven voor de andere noodwendigheden in het gezin.

Deze vaststelling is niet gemaakt.

3.Art. 42§1,lid 2 Vw. schept misschien geen stricte verplichting, doch men kan stellen dat de bewijslast als het ware verdeeld is tussen enerzijds verzoeker en anderzijds verweerder als beslissingsorgaan.

Er staat ondermeer het volgende: "De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid"

Dat deze taak verdeeld is blijkt uit rechtspraak van de Raad, zoals bijv. het arrest dd. 07/08/2015 nr. 150.505:

"Kwam het de verweerder toe om de werkelijke behoeften van de verzoeker en zijn partner te bepalen en hiertoe eventueel bij de verzoeker de nodige inlichtingen in te winnen..."

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het onderzoek van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht dient *in casu* te worden gevoerd in het licht van de toepasselijke - en tevens door de verzoeker geschonden geachte - wetsbepalingen, met name de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

[...]"

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit de bepalingen van artikel 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de Belgische partner wettelijk geacht wordt te beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen wanneer diens bestaansmiddelen minstens gelijk zijn aan 120% van het leefloon en dat, wanneer dit bedrag niet is bereikt een behoefteanalyse moet worden doorgevoerd om te bepalen welke bestaansmiddelen het gezin nodig heeft om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker erkent dat de bestreden weigeringsbeslissing steunt op een correcte feitenvinding waar wordt vastgesteld dat de referentiepersoon niet over inkomsten beschikt die het in artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziene bedrag van 120% van het leefloon bereiken. De verzoeker meent echter dat de gemachtigde geen deugdelijke behoefteanalyse heeft doorgevoerd in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat er wordt verwezen naar algemene cijfers inzake de armoederisicogrens, hetgeen veeleer een stijlformule dan wel een concreet onderzoek zou betreffen. Waar de verweerder er in de nota met opmerkingen op wijst dat tevens rekening wordt gehouden met de concrete huurkosten die 410€ per maand bedragen, brengt de verzoeker in dat het gaat om een eerder beperkte huurprijs gelet op de samenstelling van het gezin en de prijzen op de Antwerpse huurmarkt. Een beperkte huurkost zou toelaten meer uit te geven voor andere noodwendigheden van het gezin.

In de bestreden akte wordt met betrekking tot de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, de volgende redengeving opgenomen:

“(…) het inkomen van 1134, 90 € per maand is niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zoals art. 40ter van de wet van 15.12.1980 voorschrijft.

Rekening houdend met het feit dat de armoederisicogrens voor 2 volwassen personen rond 1500 € wordt geschat, voor een koppel met twee kinderen zelfs op 2000 € en dit gezin uit 2 volwassen en 3 minderjarige kinderen bestaat EN de maandelijkse huur van de woning 410 € bedraagt, is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast het strikte minimum bedrag dat hier ter beschikking hoort te zijn, alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan.”

Aldus heeft de gemachtigde zich, steunend op de door de verzoeker voorgelegde documenten, op het standpunt gesteld dat het bedrag van 120% van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de Belgische referentiepersoon ter beschikking moet hebben om een verblijfsrecht te kunnen toestaan. Hij licht hierbij toe dat de armoederisicogrens voor twee volwassenen rond 1.500€ wordt geschat en voor een koppel met twee kinderen zelfs op 2.000€, terwijl het gezin van de verzoeker bestaat uit twee volwassenen en drie minderjarige kinderen én de maandelijkse huurkosten voor de woning 410€ bedragen. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, komen deze vaststellingen niet voor als een stijlformule noch als een loutere toepassing van het referentiebedrag van 120% van het leefloon. De gemachtigde verwijst immers niet enkel naar de armoederisicogrens, maar tevens naar de concrete huurkosten van de referentiepersoon en haar gezin én de concrete samenstelling van dit gezin dat twee volwassenen en drie minderjarige kinderen telt.

Gelet deze concrete vaststellingen van de gemachtigde, die door de verzoeker niet worden betwist, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk over om in het geval van de verzoeker en zijn Belgische partner het bedrag van 120% van het leefloon te beschouwen als het strikte minimumbedrag dat hun gezin nodig heeft om het verblijfsrecht toe te staan, dit is met andere woorden het bedrag dat zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (cf. artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet). Dat een maandelijkse huurkost van 410€ eerder een beperkte huurkost zou uitmaken, kan niet overtuigen vermits verzoekers situatie waarbij de

referentiepersoon een maandelijkse huurkost van 410€ draagt in elk geval op relevante wijze verschil van de situatie van personen – die al dan niet eigenaar zijn van een woning – die geen huurkosten dragen voor de woning die zij betrekken. Het bedrag van de huurkosten is dan ook een objectief en niet-betwist gegeven, waarmee de gemachtigde in alle redelijkheid rekening kan houden bij de in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse.

Het betoog van de verzoeker dat zijn partner net iets meer verdient dan het bedrag van het leefloon, is evenmin ter zake dienend. Vooreerst dient er in dit verband op te worden gewezen dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet slechts voorziet in een wettelijk vermoeden dat aan de bestaansmiddelenvereiste is voldaan indien de referentiepersoon beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% (en dus niet 100%) van het bedrag van het leefloon, zodat verzoekers kritiek eigenlijk neer komt op wetskritiek waarover de Raad zich echter niet kan en mag uitspreken. Daarenboven blijkt uit het bepaalde in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie - waarnaar in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt verwezen - dat het door de verzoeker genoemde (geïndexeerde) bedrag van het leefloon van 1.111,62€ wordt toegekend aan elke persoon met ten minste één minderjarig kind ten laste en dat dit bedrag meteen het recht van de eventuele echtgeno(o)t(e) of levenspartner dekt. Het bedrag van het leefloon is dan ook hetzelfde voor een alleenstaande met één minderjarig kind ten laste als voor een gezin zoals dat van de verzoeker, dit is een persoon met partner én drie minderjarige kinderen ten laste. In die optiek kan niet worden vastgesteld dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft geoordeeld waar hij, verwijzend naar de gezinssamenstelling van een koppel met drie minderjarige kinderen ten laste én een maandelijkse huurkost van 410€, het minimumbedrag om de gezinshereniging toe te staan vastlegt op 120% van het leefloon voor personen met kinderlast. Het betoog van de verzoeker kan niet van het tegendeel overtuigen.

Verzoekers standpunt dat hij noch zijn partner bijkomende steun ontvangen, is niet ter zake dienend. Immers kan (en moet) de gemachtigde bij het onderzoek naar de vereiste stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen tevens beoordelen of er in de nabije toekomst een risico bestaat dat de Belgische onderdaan en zijn familieleden ten laste zullen vallen van de openbare overheden. Het loutere feit dat de verzoeker en zijn partner geen bijkomende steun ontvangen, volstaat overigens niet om vast te stellen dat zij (actueel) niet reeds ten laste van de openbare overheden zouden vallen nu verzoekers partner drie minderjarige kinderen heeft, waarvoor zij dus de wettelijk voorziene gezinsbijslagen ontvangt.

Waar de verzoeker nog aangeeft dat de gemachtigde de mogelijkheid had om “*alle bescheiden en inlichtingen*” te doen overleggen die nodig zijn om de werkelijke behoeften van zijn partner en het gezin te begroten, merkt de Raad nog op dat in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet geen absolute verplichting kan worden gelezen dat de gemachtigde de bescheiden en inlichtingen doet overleggen. Wanneer de gemachtigde redelijkerwijze van oordeel is dat hij, op zicht van de door de aanvrager voorgelegde stukken reeds voldoende is geïnformeerd om zich met kennis van zaken een oordeel te vormen over de werkelijke behoeften van de referentiepersoon en zijn gezin, dan dient hij niet over te gaan tot het inwinnen van bijkomende bescheiden en inlichtingen bij de aanvrager. De verzoeker toont *in casu* niet aan dat hij bijkomende informatie had kunnen leveren die nuttig en nodig is bij het bepalen van de behoeften van zijn partner en het gezin. Er valt in de gegeven omstandigheden dan ook niet in te zien waarom de gemachtigde bij de verzoeker bijkomende bescheiden en inlichtingen had moeten opvragen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het betoog van de verzoeker niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Uit het administratief dossier en de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die de verzoeker nuttig achtte om te laten vaststellen dat de Belgische referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen beschikt. De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskenning van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt derhalve niet.

Een schending van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt evenmin.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DE GROOTE